

# Робота на Льонокомбінаті спонукає до навчання, розвитку і здобуття нових знань

Рівненський льонокомбінат - сучасне трикотажне підприємство, яке крокує в ногу з часом і впевнено випереджає усіх потенційних конкурентів. Укомплектоване високотехнологічним обладнанням кращих іноземних виробників, на сьогодні це одне з найбільших в Україні підприємств – виробників готового одягу. Втім, не в останню чергу своєму успіху підприємство завдячує кваліфікованій молодій команді професіоналів. Наталія Танська – одна з них. Вона - менеджер відділу зовнішньоекономічної діяльності, від роботи якого залежать усі контакти підприємства з іноземними партнерами, закупка і постачання сировини та обладнання. Наталія прийшла на роботу на Льонокомбінат (ТОВ «Т-Стиль») ще в 2012 році, і на сьогодні є свідком того, наскільки велетенський крок уперед зробило підприємство, відновлюючи цехи, розвиваючись і щороку збільшуючи потужності.

**Н**аталія - фахівець у своїй справі, товариська людина, чудова дружина та любляча матуся. Рівнянка в четвертому поколінні, вона ось уже п'ять років працює на Рівненському льонокомбінаті. За цей час встигла не тільки досконало освоїти тонкощі роботи на текстильному підприємстві, а і стати матусею чудової донечки. Тому і сама з ніжністю згадує власне дитинство...

– Виховувала мене і мого молодшого братика Бориса бабуся, адже тато рано залишив нас і мамі потрібно було працювати, щоб забезпечити сім'ю. А вже у 6-річному віці двокорідна сестра бабусі, що працювала завучем у школі № 21, запропонувала віддати мене до школи, аргументуючи це тим, що я досить тямуща і кмітлива дитина, як на мій вік, - сміється Наталія. – Згодом стало зрозуміло, що маю гуманітарний склад розуму, тож дисципліни цього напрямку давалися мені легко, а от з точними науками були проблеми – вивчити теорію одне, а застосувати її на практиці...

У дванадцятирічному віці дівчина захопилася творчістю Михайла Лермонтова та відкрила в собі талант до написання пое-



і при цьому мати ще й власну думку – це практично неможливо. Мовляв, у вас не буде вибору, реальність така: писати-мете те, що скажуть і як скажуть, і про те, якою має бути ваша думка, вам теж скажуть... Після всього цього, глибоко розчарована, я припинила відвідувати курси, оскільки бачила себе журналістом, який несе правду в маси. А на носі випуск, треба вирішувати куди вступати – тож залишилася англійська мова. По-

– На третьому курсі в мене почала-ся методика викладання зарубіжної й англійської мови, практика в школі... і тільки тоді до мене дійшло, що я ж за освітою буду вчителем. Для мене це була ще одна несподіванка, - сміється наша героїня.

Починаючи з дев'ятого класу, Наталка була в постійному пошуку роботи. Згадус, як закінчила дев'ятий клас, саме в моду ввійшли завузжені джинси, які ді-

ся обсяги роботи, професійні обов'язки. Перший проект, яким я займалася – це ворсувальне, шліфувальне та стригальне обладнання для обробки полотна від італійської компанії «Lafer». Крім цього, займалася поставками хімічних речовин та барвників, що необхідні при фарбуванні й обробці тканини (фарбувальний та сушильно-ширильний цехи), підготовкою документів на розмитнення. Зараз веду переговори з іноземними компаніями з



зі. Саме поетична творчість цього автора дала поштовх до написання перших дитячих віршів... Активну участь дівчина брала і в житті школи, практично жоден концерт не обходився без виступу цієї юнки - якщо не в ролі читця, то в ролі ведучої.

- Клас, в якому я навчалася, був експериментальним: вчилися шість днів і щодня мали урок англійської мови, тож розмовляла я досить добре, а от з написанням були проблеми. Фактично писати граматично правильно я навчилася лише на другому курсі університету, - з посмішкою зізнається Наталка.

- Задумуючись про майбутню професію, я завжди уявляла себе журналістом. Саме тому в одинадцятому класі почала відвідувати журналістські курси в Палаці дітей та молоді. Вів їх один із журналістів місцевої газети. Він тоді одразу і пояснив нам: писати, що хочеш і як хочеш,



рекладач – найкращий варіант, подумала я і вступила на історико-філологічний факультет в Міжнародний економіко-гуманітарний університет імені академіка Степана Дем'янчука.

Життя в університеті було досить веселе й цікаве, я мала час і на навчання, і на роботу, й на те, щоб гарно провести час із друзями. В університеті запам'яталися два феєричні виступи: на першому курсі це був конкурс «Міс Університет», а на другому - щорічний міський фестиваль «СтудВесна», де мій виступ справив незабутнє враження на всіх присутніх. Після цих «фантастичних» виступів я вирішила, що з мене досить «сценічної слави» - вистачить до завершення університету. Обидва мої виступи були досить хороші, але кожного разу траплявся якийсь курйоз, і це неможливо було сприймати серйозно.



вчині неодмінно хотілося мати. Мама пообіцяла: придбаємо, якщо буде така фінансова можливість. Але розуміючи, що то може бути не швидко, Наталка вирішила сама трохи заробити.

- Мама на той час працювала на заводі, який робив консервацію. Саме там, перебираючи ягоди та миючи банки, за місяць я заробила двісті двадцять гривень та купила собі джинси й черевички. З того часу брати в мамі гроші для мене стало табу. Я шукала собі роботу – роздавала рекламні листівки, проводила дегустацію майонезів, кетчупів чи рекламу чаю. Заробляла сто чотири гривні – це й був мій бюджет на тиждень: проїзд, обід і десь посидіти з друзями. Мені повністю вистачало. Тож з 15 років навчання тісно перепліталася з роботою, так було й в університеті. Четвертий і п'ятий курс – я більше працювала у сфері торгівлі, та це не заважало мені навчатися й виконувати обов'язки старости групи, - розповідає Наталія.

На Льонокомбінат дівчина потрапила завдяки... бабусі. Якимось та вичитала оголошення в газеті «Льонокомбінат», мовляв, шукають перекладача, і порадила Наталці піти на співбесіду. Так дівчина опинилася на стажуванні в ТОВ «Т-Стиль». А згодом їй надали перевагу перед іншою претенденткою і запропонували залишатися тут працювати - менеджером у відділі ЗЕД.

- Так у 2012 році почалася моя доросла трудова діяльність, - говорить Наталія Танська. - Відгуляла випускний, отримала диплом, а в понеділок вийшла на роботу. Тут ще навіть швейного цеху не було. Нас працювало троє: Галина В'ячеславівна Коробка (нині директор ТОВ «Т-Стиль»), Роман Фомін і я. На той час не було ще таких великих об'ємів роботи, як зараз. Але з часом виробництво розширювалося, поповнювалося новим обладнанням, відповідно й збільшували-

постачання пряжі, продовжую займаючися хімією та барвниками, забезпеченням офісу необхідною оргтехнікою, з недавніх пір ще й готую платіжі. Ось зараз займаюся водоочисним проектом, оскільки назріла проблема заміни наших старих водоочисних споруд, які вже скоро перестануть справлятися з об'ємами. Адже потужності виробництва постійно збільшуються - на днях прибула ще одна фарбувальна установка, незабаром очікуємо інше обладнання. Тобто наразі триває процес будівництва нових очисних споруд, тож на даний момент підшуковуємо виробників труб із нержавіючої сталі, - ділиться робочими моментами Наталка.

- Як говорить Олег Казимирович, «виробничники видно зразу». Тому ми працюємо тільки з кращими та надійними компаніями й фірмами. Моя робота досить цікава, різностороння, спонукає до постійного навчання, адже кожен новий проект – це обов'язково розвиток, здобуття знань та навичок. Люблю свою роботу, навіть не зважаючи на те, що вільного часу досить мало. Колектив в нас хороший, доброзичливий. Звичайно, роботи багато, присутнє і емоційне навантаження – тому завжди необхідна розрядка, і ми знаходимо моменти, щоб посміятися.

Зі своїм майбутнім чоловіком Володимиром познайомилася через нашу спільну знайому. Зустрічалися два роки, а 16 червня 2013 року одружилися, вже маємо і донечку Аріну. Безмежно її любимо, саме тому я собі не даю розслабитися, хочу бути прикладом для доньки, яка має бути жінкою - розумною, освіченою та успішною. І допомагають мені в цьому матуся з бабусяю, оскільки вони взяли на себе основну частину клопотів: глядять донечку, поки я на роботі, а також мій чоловік – опора й підтримка сім'ї.

**Надія РОМАНЧУК**